

KISS

Tommy Thayer

13 META TESTER

FYRA ELGITARRER DELUXE

Music Man John Petrucci BFR6 & Luke BFR • Ibanez SV Prestige • PRS Mira

ELMWOOD Modena M60 & M90

VOX AC30H2

DUNLOP JIMI HENDRIX AUTHENTIC ANALOG SERIES

Fuzz Face JH-F1 • Octavio JH-OC1 • Jimi Hendrix Signature Wah JH-1B

EFFEKTPEDALER FÖR BAS

MXR Bass Blowtorch

• Emma Discumbobulator

59 SEK 59 DKK/NOK 7 EURO INKL. MOMS

Nr 4 INTERPRESS 0605-04
MAJ 2008 0.4
59 kr RETURVECKA 23

IN FLAMES • STEVE LUKATHER • RYAN ROXIE

► **Dunlop Jimi Hendrix Fuzz Face JH-F1 • Octavio JH-OC1 • Signature Wah JH-1B**

Av David Morin

Urfaderns pedalpark (slight return)

► **V**id NAMM-mässan 2007 berättade Dunlop att man i samarbete med pedalgurun George Tripps var i stånd att lansera en rad pedaler med tung Hendrix anknytning. Tripps var tidigare mest känd som mannen bakom de kultförklarade pedalerna från Way Huge och Line 6 framgångsrika Stompbox Modeler serie. Produktionsproblem hos Dunlop gjorde dock att detta projekt försenades och inte förrän mot slutet av förra året fanns pedalerna ute i handeln. Tre pedaler, alla "playable collectables" enligt fabrikanterna, ingår i Dunlops Jimi Hendrix Authentic Analog Series - Fuzz Face, Octavio och Wah-Wah.

Jimi Hendrix namn säljer än idag och man kan hitta hans namn på allt ifrån golfbollar till damväskor. Sedan 80-talet har Dunlop valt att associera honom till en mängd pedalreaktioner som på olika sätt lånat ljudideal ur den pedalpark Jimi använde sig av. Alla har dock bleknat i jämförelse mot väl-ljudande gamla original exemplar eller några av de boutique-byggda varianterna. Mot bakgrund av detta kändes det därför lite tveksamt om Dunlops nya pedaltrio verkligen är så autentisk som de själva påstår.

Testen utfördes med en resonant Fender CS 66 Stratocaster och en Marshall 100W "plexi" med Celestion G30H bestyckad Marshall 4x12:a från 1968. Även en alldeles ny Marshall Super100JH stack fanns till hands. Med dessa och en mängd referenser i formen av gamla original exemplar av Fuzz Face, Vox/Cry Baby och pedaler från Roger Mayer, Fulltone, Chicago Iron och Analog Man gav jag mig ut på en ordentlig steppdans.

JIMI HENDRIX FUZZ FACE JH-F1

Enligt Dunlop själva en i alla avseenden periodkorrekt återutgåva av Fuzz Face från cirka 69-70. Vid närmare inspektion visar sig detta vara en sanning med viss modifikation.

Sant är att JH-F1 med bred marginal överträffar alla tidigare varianter av Fuzz Face som företaget producerat, framför allt hur den låter. (Mer om ljudet senare.)

Utrustad med en stor mängd tidstypiska komponenter, estetiska detaljer och en krets med BC108 kiseltransistorer är denna skapelse

en fröjd att vila ögonen på. Det enda som egentligen stör en entusiast som jag är Dunlops val av färg. Den fejkade turkosa hammarlacken har aldrig använts i pedalens historia och jag tycker det är synd att man inte valt att löpa linan ut. En korrekt hammarlack, blå, grå eller kanske

röd, hade varit stiligt värre och något som skulle kunna kallas autentiskt. Man har också avstått

från att replikera den för perioden korrekta bottenplattmonterade batterihållaren och av upphovsrättsliga skäl står det Dunlop California i pedalens "mun" och inte Dallas Arbiter. Näja.

LJUD

Estetiska bryderier i all ära men det är ändå ljudet som är det viktiga och här skiner verkligen JH-F1. Enkelt uttryckt låter den toppen! En bra Fuzz Face har förmågan att ge mycket gain/fuzz utan att tappa tydlighet i spelanslag eller släpa efter och "hosta" vid snabba

spelpassager. Precis den förmågan har Dunlops turkosa manick. Dynamisk, tät och följsam. Ett gammalt knep som funkar klockrent på denna pedal är att maxa kontrollen för fuzz och på så sätt komma åt det där speciella diskantbettet. Ett bett som ofta går förlorat vid lägre fuzz nivåer på många Fuzz Face. Mängden fuzz kontrollerar du sedan med gitarrens volymratt. Från rent ljud till bombnedslag med en rattvridning. Fiffigt värre.

Många av de gamla originalen ger oönskade mängder av störningar och brus vid höga fuzznivåer. Något som detta exemplar är helt befriat från. Bravo. Det svårtyglade oscillerande missljud som hörs så fort du försöker använda en wah-wah med vintage krets före en kiseltransistorutrustad Fuzz Face i signalkedjan finns däremot kvar. Precis som på originalen. Autentiskt var ordet.

Man har också avstått från att replikera den för perioden korrekta bottenplattmonterade batterihållaren och av upphovsrättsliga skäl står det Dunlop California i pedalens "mun" och inte Dallas Arbiter. Näja.

SLUTOMDÖME

I bruksanvisningen påstås det, förmodligen helt felaktigt, att kretsen med BC108 kiseltransistorer användes av Hendrix på inspelningen av det legendariska livealbumet Band of Gypsys från 1970. Något som också förnekas av en viss Roger Mayer.

Oavsett hur det ligger till med dessa musikhistoriska fakta har denna Fuzz Face, precis som några av de välljudande boutique-replikorna, alla förutsättningar att ge dig som gitarrist en känsla av hur det är att spela på ett riktigt bra original exemplar från kiseltransistorepoken. Och detta till en bråkdel av vintagepriserna. Om Dunlop lyckas hålla en jämn kvalitetsnivå på sin produktion, något som verkligen inte var fallet hos Arbiter och Dallas Arbiter på 60- och 70-talet, ja då är detta inget annat än en solklar tiopoängare. Man tackar!

En djupdykning i Fuzz Face historia publicerades i nummer 5/99 av FUZZ. Den som vill veta mer rekommenderas att leta upp ett exemplar eller kolla in delar av artikeln på www.fuzz.se.

JIMI HENDRIX OCTAVIO JH-OC1

Heter det inte Octavia? frågar sig vän av ordning. Enligt upphovsmannen Roger Mayer gav han sin pedal namnet Octavia medan Jimi av okänd anledning valde att kalla den för Octavio.

Pedalen som Dunlop nu producerar är enligt dem själva en exakt kopia av den Mayer byggda Octavio från sent 60-tal som sedan ett antal år kunnat beskådas på Experience Music Project (EMP) i Seattle. Ett slags rockmuseum som ägs av datamiljonären och Hendrixentusiasten Paul Allen. Ingen har tidigare fått komma i närheten av kretskortet hos denna ikon bland oktavpedaler. Så skönt att folk

kan ändra sig. Dunlop har verkligen gjort ett toppenjobb när det gäller att replikera utsendet och elektroniken hos originalpedalen. Till och med den

F A K T A

Fuzz Face JH-F1

- "Handwired" analog fuzzpedal.
- Kontroller för volym och fuzz.
- Footswitch (true bypass) för av och på.
- Drivs med 9V batteri.
- Pris: 1 995:-
- www.polysonic.com

idag lite udda volymkontrollen med on/off-funktion för batteriförbrukning sitter där den skall. Största avvikelsen från originalet är den löstagbara plastluckan på undersidan som fungerar som batterihållare, en användarvänlig detalj som säkert många välkomnar.

Förr ansågs förlagan till detta exemplar vara just den Octavia/Octavio-pedal som Hendrix hade kopplad mellan sin wah och fuzz vid inspelningen av just Band of Gypsys. Idag vet vi att detta inte nödvändigtvis stämmer. Trots det fortsätter Dunlop att hävda motsatsen. För att ta del av upphovsmannens egen syn på saken, och varför han inte vill reproducera denna version själv, rekommenderar jag ett besök på Roger Mayers egen hemsida.

LJUD

En Octavia/Octavio låter inte som något annat på vår jord. Det är svårt att

beskriva i ord så ta och lyssna in låtarna One Rainy Wish och Little Miss Lover från Jimi Hendrix album Axis: Bold as Love för smakprov. Eller varför inte jammiga Who Knows från Band of Gypsys. Lyssna på solospelet och förundras.

Som musikaliskt verktyg skäms inte JH-OC1 för sig det minsta utan ger en genuint musikalisk upplevelse. I likhet med alla andra Octavia/Octavio-varianter får man mest tydlig oktav effekt vid låga gain nivåer på pedalen. I takt med att ratten vrids upp minskar oktav delen och en rätt sjuk, men väldigt kul, fuzzeffekt träder in. Den funkade även utmärkt i serie med en rad olika fuzzar och overdrivepedaler. Väldigt dynamisk med rund och god ton och är inte lika aggressiv som Chicago Irons Octavian eller Mayers egen produktionsmodell. I min test hamnar den farligt nära en Fulltone Octafuzz från 1997, en pedal som i sin tur är en kopia av 70-talets Tychobrahe Octavia, som i sin tur är kopierad från en av Mayers tidiga kretslösningar för Octavia/Octavio. Snurrigt värre eller hur?

SLUTOMDÖME

Oavsett om Jimi använt förlagan till Dunlops version eller inte så är Paul Allens Octavio en intressant del av musikhistorien. Dagens JH-OC1 är en mycket välbyggd replika av denna med hög äkthetsfaktor på alla plan. Dessutom är den billigare än några av sina närmaste konkurrenter. Ingen tvekan om att Dunlop i och med detta petar in ännu en toppspelare i pedalernas A-lag. Är du oktavsugen gör du klokt i att testa.

JIMI HENDRIX SIGNATURE WAH JH-1B

Man vill från Dunlops håll göra gällande att deras nya wah-wah JH-1B låter och ser ut som något Jimi skulle ha använt.

Det gör den inte. Till skillnad mot

vad Dunlop säger innehåller den inte heller den inte heller några av de personliga modifieringar som satt i en del av Jimis egna Vox/Cry Baby

wah-pedaler. Modifieringar som Roger Mayer återigen var upphovsman till. Faktum är att denna pedal, elektroniskt sett, är samma Jimi Hendrix wah-wah som Dunlop producerat sedan 80-talet. Enkelt uttryckt deras vanliga Cry Baby reissue modifierad för att gå djupare och ha mer tryck i basen. Det är med andra ord inte rätt att jämföra denna

pedal mot gamla Vox/Cry Baby eller någon av de bättre boutique-replikorna. Ni vet, äpplen och apelsiner...

Ett antal kosmetiska förändringar med bland annat en vit gummilist runt bottenlattan och svart krymplack på pedalens "kropp" är allt man gjort.

LJUD

Direkt ur kartong lät testexemplaret märkligt. Ställd i bakre maxläge blev basen så djup att volymen nästan försvann. Klart störande men lätt

åtgärdat tänkte jag.

Det finns en rätt simpel metod för att

påverka mängden bas och diskant i de allra flesta traditionella wah-wah. Den går ut på att byta läge för var den räfflade "styrpinnen" under pedalens rörliga topp hakar in i potentiometerns kugge mittaxel. Allt som behövs är lite sunt förnuft och en skruvmejsel. Detaljerade beskrivningar över det exakta förfarandet kan hittas på Internet och får inte plats i denna artikel. Nåväl.

F A K T A

Signature Wah JH-1B

- Analog wah-wah pedal.
- Drivs med 9V batteri eller batterielement.
- Pris: 1 795:-
- www.polysonic.com

Vad som i vanliga fall är en lätt manöver visade sig på denna pedal vara något mer komplicerad att utföra. Hela kretskortet var tvunget att avlägsnas innan något gick att göra åt svepet.

Ett klart irritationsmoment och inget som skulle behöva vara ett problem hos en pedal av detta snitt. När uppdraget slutförts och den extremt djupa basen trimmats bort ur svepomfånget förvandlades pedalen till en betydligt mer användbar sak.

Den påminner som sagt om dagens Dunlop Cry Baby GCB95 fast med förstärkt lägre register. Med andra ord helt OK. Lätt att ha skoj med men alltså inget som replikerar ljudkaraktären hos en vintage Vox eller Cry Baby.

SLUTOMDÖME

Att klistra Jimis namn på denna pedal och sedan kalla den för autentisk är att gå för långt. Faktum är att JH-1B inte har det minsta att göra med någon av de gamla Cry Baby och Vox wah-wah, modifierade eller ej, som Hendrix använde. Med tanke på äkthetskänslan hos de andra familjemedlemmarna i denna serie känns det synd att inte Dunlop bränt mer krut på sin wah-wah. Företaget äger varunamnet Cry Baby så varför inte komplettera denna serie med en autentisk handwired replika av en italiensk JEN tillverkad Cry Baby från 60-talets andra hälft. Ett fullt genomförbart projekt om de vill. Det har de redan bevisat med Fuzz Face och Octavio.

SAMMANFATTNING

Sanningen är så klart den att ingen pedal i världen, oavsett tillverkare, kan få någon att låta som Jimi Hendrix. Ingen gitarr eller förstärkare heller för den delen. Frågan är om det ens är eftersträvänsvärt? När allt kommer omkring är det nog klokast att följa Hendrix musikaliska exempel genom att, precis som honom, odla sin särart och vara noga med att sätta egen prägel på det vi gör. Wah-wah pedalen övertygade minst i detta test och borde enligt mig kallas för något annat och ingå i Dunlops standardsortiment. Det är där den hör hemma. Fuzz Face och Octavio sätter däremot en helt ny standard för produktionslinje tillverkade replikor. Om du gillar fuzz och octavia bjuder dessa två på en stor dos spelglädje. Bra tänkt Dunlop! Bra jobbat Mr Tripps! ■